

Ради Радев

Сеансът

Обичам да ходя на спиритически сеанси и често получавам покани; може и да ми се подмазват, тъй като заемам високо положение във всички кралски дворове на Европа.

Присъствал съм на доста сеанси. Най-често духовете се викат от един медиум, най-много двама. Останалите са зрители като мен. Обикновено сеансът протича така: сядаме около някаква масичка, угасяме всички свещи, навън задължително е нощ. Хващаме се за ръце и образуваме така наречената „психическа верига“. След това чакаме да се случи нещо необичайно.

Тази вечер съм поканен на един специален сеанс. Ще има петима медиуми. Поканиха ме, тъй като им трябвал шести човек за „веригата“. Не познавам никой от поканените, освен домакина – маркиз Фабиен Дьо Виндер, владетел на замъка Ас.

* * *

Чаках с нетърпение пясъчният часовник да отмери уречения час. Облякох се официално, сложих си най-хубавата перука.

Пред вратата ме чакаше карета. Седнах в нея и надвихах цивилците коне.

– Давай към замъка Ас!

Известно време копитата чаткаха по калдъръма, после излязохме извън града и тръгнахме по черен път. Препускахме доста, докато видях мрачния силует на замъка.

Каретата спря до портата. Кочияшът едва изчака да му платя и пришпори конете, сякаш ги гони глутница вълци.

Почуках няколко пъти и ми отвори огромен слуга, облечен изцяло в черно. Лицето му бе изпито и имаше сенки под очите. Попита ме с боботещ глас:

– Виконт Джоузеф Блосъм?

– Да, аз съм.

– Другите дами и господа вече ви очакват.

Влязох в замъка. Слугата усърдно залости вратата с тежко резе.

Вътре бе тъмно. На едната стена висеше позлатен бронзов свещник с две запалени свещи. Слугата го взе и ме поведе по стълбището от полиран мрамор. Преброих двайсетина стъпала, докато стигнахме до коридор.

В дъното имаше дебела дъбова врата. Влязохме вътре.

Слугата ме представи лаконично, преди да се изниже:

– Дами и господа, нашият гост виконт Джоузеф Блосъм.

В стаята имаше трима господи и две дами. Те седяха на ниски столове, тапицирани с червено кадифе. Дамите бяха положили толкова грим по лицата си, колкото бе успял да се закрепни. Размахваха кокетно ветрила и се усмихваха. От господата познавах само домакина – маркиз Дьо Виндер. Той започна да ми представя медиумите:

– Уважаеми приятелю, това е господин Бернар, отдясно седи господин Пикар, до него пък е госпожица Люсиен, компания им прави госпожа Марсили. Както виждате, вашият стол се пада между моя и този на госпожа Марсили. Седнете, моля.

По-възпитаните смотолехиха по едно „Много ми е приятно“, останалите просто кимнаха.

Седнах на посочения стол и видях, че сме разположени в плътен кръг около масичката за сеанси.

През това време домакинът извади отнякъде шест дебели черни свещи и ги постави на масичката – по една пред всеки от нас. Миришеха лошо, явно не бяха направени от лой или восък.

Фабиен отиде до осмоъгълната маса, която се намираще в единия ъгъл на стаята; взе поставените върху нея метални щипци и угаси всички свещи в кристалния полилей, без една – с нея запали дебелите черни свещи пред нас.

Фабиен седна до мен и ме хвана за ръката. Същото направи и госпожа Марсили от другата ми страна.

Домакинът ни предупреди:

– Дами и господи, след малко ще се случат странни неща. Всички тук, освен може би нашият уважаем гост виконт Блосъм, имат голям опит в подобни сеанси. Моля ви, каквото и да се случи, не разкъсвайте „веригата“.

Сеансът започна. Всички медиуми затвориха очи. Нашият домакин започна да повтаря следното:

– О, господин Леонард, и вие, Самаел и Елохим, искаме да говорим с някой от вашите слуги. Всички, които сме се събрали тук, молим за вниманието на вашите слуги.

Повтори го няколко пъти, като постепенно удебеляваше гласа си.

Изведнъж масичката се повдигна във въздуха с около две педи. Спря на такова разстояние от пода, че свещите върху нея ярко осветяваха лицата ни.

Госпожица Люсиен отвори клепачи. Зениците ѝ бяха станали червени и като че ли светеха. Изрече напевно:

– Сред нас има невярващ.

Господин Бернар също отвори очи. И неговите зеници бяха станали кървави. Приличаше на човек, когото току-що са ослепили с остро шило.

Той повтори думите на госпожица Люсиен:

– Сред нас има човек, който не вярва. Има вяра единствено на себе си. Смята ни за измамници.

Госпожа Марсили:

– Предчувствам, че неверникът ще разкъса „веригата“ тази вечер. Някой ще пострада.

Господин Пикар обяви:

– Слугите на господин Леонард, на Самаел и Елохим са вече тук. Нека с тяхна помощ изплашим невярващия.

Един гоблен се откачи от стената и литна към тавана. После долетя до нас и започна да кръжи над масичката за сеанси.

Чекмеджетата на дъбовия шкаф в ъгъла започнаха да се отварят и затварят.

Двата пистолета за дуели, които висяха на отсрещната стена, паднаха на пода, единият гръмна.

Госпожа Марсили, господин Бернар, госпожица Люсиен, господин Пикар и домакинът ни – маркиз Фабиен, почнаха да повтарят в един глас:

– Хайде, невернико, разкъсай веригата и ще видиш какво ще се случи! **РАЗКЪСАЙ ВЕРИГАТА И ЩЕ ВИДИШ КАКВО ЩЕ СТАНЕ!**

Изкрещях:

– Достатъчно!

Вдигнах високо дясната си ръка. Всички свещи на кристалния полилей започнаха да се палат самички – една по една.

В стаята стана светло. Тогава видях боядисаните бижутерски стъкълца, които дамите и господата бяха закрепили на очите си.

Лост, забит в пода, повдигаше масичката за сеанси с около две педи.

Забелязах, че към чекмеджетата на дъбовия шкаф са прикрепени хитро маскирани пружинки.

Гобленът висеше под тавана, поддържан от цяла система различни макари.

Към спусъка на единия пистолет, паднал на пода, бе привързана тънка връв. Другият край беше в ръката на домакина.

Слугата престана да дрънка с гонга.

Изправих се и изкрещях:

– Вие не сте никакви медиуми!

Ударих рязко с дясната си ръка по черната свещ пред госпожа Марсили. Свещта угасна.

Очите ѝ се затвориха, мускулите на лицето и крайниците ѝ се отпуснаха. Изпадна в кома.

Господата и дамите се изплашиха. Поискаха да разкъсат „веригата“ и с чисто физически средства да се нахвърлят върху мен – неверника. Но телата им не ги слушаха. Не можеха да си пуснат ръцете. Нещо невидимо ги държеше приковани към столовете.

Туп! – ударих с длан и свещта на господин Бернар. Както и при госпожа Марсили, с угасването на фитила угасна и съзнанието му. Жизнените му функции се забавиха, без да се прекратят напълно. Туп! Туп! Туп! Госпожица Люсиен, господин Пикар и маркиз Фабиен изпаднаха в безпаметен сън.

Ако някой запали свещите им, те ще се събудят.

Станах и излязох от стаичката. Взех черната свещ, която стърчеше пред мен, за да осветявам пътя си. Минах през коридора и слязох по мраморното стълбище.

Шумът от стъпките ми привлече слугата. Чакаше ме на последното стъпало с двоен свещник в ръка.

Попита ме:

– Не сте ли доволен от сеанса, Ваше благородие? Защо си тръгвате толкова рано?

Не отговорих, докато не стигнахме до входната врата.

Преди да изляза от замъка, му заповядах:

– Иди в онази стая и запали петте черни свещи, които са върху масичката за сеанси. Когато господата и дамите се събудят, им предай следното: „Тази вечер тук беше граф Калиостро“.

КРАЙ

© 1999 Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/694>]